

viure als pirineus

Viure als Pirineus, 23/02/22

Joan Palau i Ribot, quatre generacions de serrallers tradicionals a la Vila de Llivia

Hem parlat amb el ferrer Joan Palau Ribot. Té 57 anys, (nascut el 1964, fill de Llivia). Ara fa 20 anys que va muntar la serralleria, quan va decidir deixar la pagesia per recuperar la feina que ja havia fet el seu avi i el besavi, llavors, ells, al mig del poble de Llivia.

Joan Palau Ribot al seu taller de Llivia /Ajuntament de Llivia

Hem enllestit l'entrevista, entrevista que hem fet asseguts a l'exterior de la nau, amb el sol de gener que ens fa companyia. "Vols què t'ensenyi el taller?", em demana. Òbviament, és clar que ho vull. Parla amb molta passió de la seva feina. Ens hem estat més temps dins del taller que no pas fora. Passem per totes les màquines i eines i m'explica amb detall —en alguns casos m'ho ensenya, directament— les possibilitats de la seva professió. La serra, el torn, la màquina de caragolar, la plegadora, el martinet, l'enclusa, la màquina de foradar o la de tallar, el bufador, malls i martells entre altres... I a les parets hi pengen ferros, argolles, claus, cadenes, frontisses, baranes i qui sap que més. "Fem de tot. Amb el ferro pots arribar a fer el que vulguis; no té límit", diu, joïós, com a conclusió.

Joan Palau Ribot al seu taller de Llívía /Ajuntament de Llívía

Hem parlat amb el ferrer **Joan Palau Ribot**. Té 57 anys (nascut el 1964, fill de Llívía). Ara **fa 20 anys que va muntar la serralleria**, quan va decidir deixar la pagesia per recuperar la feina que ja havia fet el seu avi i el besavi, llavors, ells, al mig del poble de Llívía: el ferrer d'Age (el besavi va arribar a Llívía durant la Guerra dels Carlins, amb la retirada). "Un ferrer dels d'*antes*, com diríem: ferrava els bous, per exemple. Feia anar, encara, la manxa! El meu pare ja no es va guanyar tan bé la vida i ell es va dedicar més a la pagesia. Jo vaig estudiar formació professional agrària i vaig fer de pagès fins als 32 anys.

El meu pare ja no es va guanyar tan bé la vida de ferrer i es va dedicar més a la pagesia. Jo vaig estudiar formació professional agrària i vaig fer de pagès fins als 32 anys

Amb l'entrada al Mercat Comú, vam aprofitar l'abonament de les quotes lleteres i vaig anar a treballar a una empresa de Puigcerdà. Però, animat per la família, sabent que a mi sempre m'havia agradat la soldadura i la manipulació del ferro, **ens vam tirar de cap i vam iniciar la serralleria**. I aquí estem!", explica Palau. A la serralleria guarda i utilitza, encara, alguna eina de l'avi, com ara una enclusa, per exemple.

Joan Palau Ribot al seu taller de Llúvia /Ajuntament de Llúvia

Palau afirma que va ser una sort començar l'aventura empresarial en una època molt bona, a primers dels anys 2000. "Necessites molts diners i molta inversió amb la maquinària que es precisa: màquina de tallar, soldadors, cisalles, plegadora, dobladora i una sèrie de màquines que costen diners. Tanmateix, vam començar a fer feina i ha sortit bé", diu.

Va ser una sort començar l'aventura empresarial en una època molt bona

Dels seus inicis, ara fa uns 20 anys, en l'actualitat, la demanda ha canviat del tot. Abans, treballava molt per a grans obres. Ara, la totalitat de les feines són reparacions puntuals, manteniments o renovacions de pisos. "Llúvia és un poble on hi ha poca obra gran i, les que es fan, són amb promotors de fora que porten el paleta de fora i els industrials de fora. A Llúvia hem perdut el constructor autòcton. Abans potser hi havia un centenar de persones dedicades a la construcció. Aquesta circumstància ja no es dona", detalla. "Amb una gran obra tenies feina per a tres anys, per exemple. Això s'ha perdut. Ara tinc molts encàrrecs, però tots petits... una barana, una escala, una porta...", especifica.

Amb una gran obra tenies feina per a tres anys, per exemple. Això s'ha perdut. Ara tinc molts encàrrecs, però tots petits... una barana, una escala, una porta...

A la serralleria hi fa de tot: reixes de finestra per un estudi, tancadors per paravents, ratllades per a paravents, una porta per a un balcó, pèrgoles, espigues, xemeneies, barbacoes exteriors...

Joan Palau Ribot al seu taller de Llúvia /Ajuntament de Llúvia

Com a moltes altres professions, res com el boca-orella. I res com fidelitzar els clients. "Saben com treballem i si la feina està ben feta, ho està. Te'ls has guanyat. Tot i que costa molt consolidar una cartera de clients i fidelitzar-la", afirma.

Clients de Llúvia, de la Cerdanya i d'altres indrets. "Vam fer, fa un temps, una taula que va anar a parar a Argelers. Una taula molt especial, de fusta de roure, amb unes potes fetes expressament", diu. Reconeix que res com aquestes feines més artesanals, en la que el client et dona la idea i tu te l'has d'elaborar. "Vam fer una taula, també, aquí, que va anar a Èguet. La va dibuixar un reconegut dissenyador francès i ens van fer l'encàrrec... molt guapa. Gaudeixes moltíssim".

El que més m'agrada del ferro és que pots arribar a fer el que t'imaginis

Palau defineix la seva professió com una feina molt vocacional. "T'arriba una barra sencera de 6 metres i tu la manipules i en surt el que vulguis. Això és el que més m'agrada del ferro és que pots arribar a fer el que t'imaginis", conclou.

Podeu consultar els treballs que fan a la seva pàgina web a Serralleria Palau Acosta, que l'han dissenyat recentment les seves filles. "Elles ho van fer tot. De fet, elles, sempre que poden, m'ajuden molt. Elles, i la dona, que sempre ha estat al meu costat", diu.